Te-o fi văzut cineva,
Habar de averea mea
Şi de haiducia ta!
- Nu m-a văzut nimenea
Numai luna şi o stea
Ştie de patima mea,
Numai luna şi trei stele
Ştie de faptele mele.
Căprar Ion ce-mi zicea?
La crama veche-l ducea
Vin cu vadra mi-şi scotea,
Bea Radu, se-nveselea,
La pistoale slobozea,
Comandiru mi-l afla,
Poterea mi o pornea
Şi pe Radu-mpresura.
Comandiru că-mi grăia:
- Dă-te, Radule, legat
Să te duc nevătămat.
- La ce să mă dau legat
Că-s voinic cu comănac,
Verde ca frunza de fag,
Cu şapte poteri mă bat.
Nu sunt muere cu conci
La poteră să nu poci.
Comandiru d-auzea
O dată că comanda,
Foc în Radu slobozea,
De Radu nu se lipea,
Parcă era altceva.
Radu nu se stăpânea,
Fuga pe plai că mi-şi da.
Un recrut de dorobanţ
D-o sfanţuică mi-şi scotea
Şi în patru mi-o făcea,
Şi în flintă mi-o băga,
Îndărăt că se-ntorcea
La căutare-o lua,
Foc în Radu slobozea,
Su subţioară-l lovea,
Cum da, cum îl vătăma.
Radu din gură grăia:
- Mai lăsaţi-mă niţel
Ca să-mi cânt d-un cânticel
De când eram mititel.
Săraca pădure deasă,

"reglementează raporturile multidimensionale şi întăresc constituţia vieţii obşteşti a satului" (Ernest Bernea, **Poezii populare în lumina etnografiei**, Editura Minerva, Bucureşti, 1976, p. 8). Obiceiurile au, aşadar, un *caracter legic*, sunt "norme ce reflectau concepţiile despre dreptate şi nedreptate, despre cuviinţă şi necuviinţă, caracteristice diferitelor epoci şi mentalităţi" (Nicolae Bot, **Dreptul cutumiar şi folclorul obiceiurilor**, în ***Anuarul de Folclor***, nr. I/1980, Cluj-Napoca, p. 95). Ele sunt o "metalegislaţie", după expresia lui Nicolae Bot, instituind mecanismele prin care funcţionează viaţa socială. Asemănător, Nicolae Petrescu, în studiul său despre primitivi, include, în capitolul dedicat justiţiei, analiza obiceiurilor. Astfel, antropologul consideră că "dreptul obiceiului este singurul care stabileşte şi controlează relaţiile" dintre membrii unei societăţi, fiind un "sistem de justiţie valabil nu numai în domeniul relaţiilor dintre indivizi, dar şi în acela privind relaţiile grupului cu forţele nevăzute" (Nicolae Petrescu, **Primitivii. Organizare - -Instituţii-Credinţe–Mentalităţi**, Ed. Fundaţiei pentru Studii Europene, Cluj-Napoca, 2001, p. 213).

Principala funcţie a obiceiurilor este cea de *transmitere* a experienţei acumulate, în timp, de către colectivitate. Fiind repetate îndelung, ele se instituie, aşa cum observa Ion Şeuleanu, "în depozitare ale codurilor morale ale colectivităţilor" (Ion Şeuleanu, op. cit., p. 48-49). După cum remarcă Mihai Pop şi Pavel Ruxăndoiu, colectivităţile tradiţionale "au o puternică tendinţă de a păstra obiceiurile, tendinţă care exercită o acţiune coercitivă asupra individului" (Mihai Pop, Pavel Ruxăndoiu, **Folclor literar românesc,** Editura didactică şi pedagogică, Bucureşti, 1978, p. 137); în acest mod, şi după spusele lui Ion Şeuleanu, "colectivitatea veghează la desfăşurarea tradiţională a obiceiurilor deoarece abaterile cuiva de la pattern-urile îndătinate, neglijarea unor practici, acte, rituri poate perturba" (Ion Şeuleanu, op. cit., p. 59).

Totodată, obiceiurile sunt utile omului, pentru că îl ajută pe acesta "să treacă diferitele praguri ale existenţei, să depăşească situaţiile liminale în care, în chip fatal, se poate găsi" (Mihai Pop, **Obiceiuri tradiţionale româneşti**, Editura Univers, Bucureşti, 1999, p. 8), putând fi abordate din *perspectiva riturilor de trecere*. Astfel, viaţa oricărei comunităţi rurale este orânduită printr-un sistem de reguli şi legi care îi asigură echilibrul, orice schimbare tulburându-l. "Buna rânduială a comunităţii etnologice cerea însă ca echilibrul să fie restabilit", apărând astfel un sistem compensatoriu, exprimat "prin limbajul complex al obiceiurilor" (Idem, p. 32).

În egală măsură, obiceiurile definesc viaţa individului şi a etapelor pe care acesta le parcuge, contribuind la afirmarea poziţiei individului în colectivitate, caracterizând şi viaţa colectivităţii şi timpul împărţit colectiv. De altfel, obiceiurile au un *caracter colectiv*, care constă "în faptul că aparţin unei conştiinţe colective şi sunt respectate de colectivitate şi de fiecare membru al ei" (Mihai Pop, Pavel Ruxăndoiu, op. cit., p. 137). Datorită caracterului instituţional şi aflându-se sub dominaţia tradiţiei, obiceiurile "nu se manifestă ca modele izolate de comportament, ci se corelează în sisteme organizate" (Idem, p. 138), supunându-se regulilor de convieţuire.

Una din caracteristicile cele mai de seamă ale obiceiurilor este faptul că ele sunt, aşa cum afirma Mihai Pop, "mărci plasate între secvenţele succesive ale vieţii cotidiene, dincolo de cotidian, pentru a-i sublinia diferitele etape, pentru a-i da ritmul necesar unei trăiri în dinamismul propriu" (Mihai Pop, **Obiceiuri tradiţionale româneşti**, ediţia citată, p. 9). Fiind ne-cotidiene, aparţin de domeniul *sacrului*. Obiceiurile, atât cele calendaristice cât şi cele ce ţin de existenţa individului, sunt modelate de trei perechi de coordonate: sacru/profan, cosmic/uman, fertilitate/fecunditate. Ele reprezintă, în consecinţă, liantul între uman şi divin, incluzând "toate scările de valori cuprinse în sfera sacrului şi a profanului" (Gabriella Vöö, **Rolul individului în schimbarea obiceiurilor**, în ***Anuarul Muzeului Etnografic al Transilvaniei pe anii 1971-1973***, Cluj-Napoca, 1973, p. 599).

Unul din termenii circumscrişi sacrului este *sărbătoarea,* deosebită de festivism ("ceea ce rămâne din sărbătoare după ce a fost îndepărtat miezul de

---

Lapte acru subţârel,
Sămătişă numa zăr.

sacralitate", consumând "fără să regenereze") (Irina Nicolau, **Ghidul sărbătorilor românești,** Editura Humanitas, București, 1998, p. 12). Obiceiurile fac parte din sărbătorescul existenței, îmbinând sacrul cu profanul. Fiecare element ritualic este important în analiza acestui raport, pentru că, așa cum afirma Mircea Eliade, are o dublă funcție: "ca hierofanie, pune în lumină o *modalitate a sacrului"* și "ca moment istoric, dezvăluie o *situație a omului* în raport cu sacrul" (Mircea Eliade, **Tratat de istorie a religiilor,** Editura Humanitas, București, 1995, p. 18).
O modalitate inedită de abordare a obiceiurilor este cea a lui Mihai Pop, care se folosește de discursul *lingvistic*. Faptele de cultură sunt considerate *acte de comunicare* și, în consecință, pot fi interpretate prin intermediul metodelor lingvisticii structuraliste. Prin urmare, orice fapt de cultură (iar obiceiurile, după cum s-a văzut, sunt fapte de cultură) este "un mesaj care presupune un act de codare și un act de decodare în virtutea unui cod cunoscut deopotrivă de Emițători și Receptori" (Mihai Pop, op. cit., p. 14). Astfel, "fiecare obicei este un act de comunicare, un mesaj, care se realizează cu ajutorul unui cod, presupus a fi cunoscut celor dinlăuntrul unei culturi" (Idem, p. 203).
Important în acest sens este, așadar, *contextul,* deoarece actele de cultură tradițională se desfășoară și într-un sincretism de planuri contextuale, fiind polifuncționale. Obiceiul nu se realizează izolat și nejustificat. Fiind o "manifestare folclorică îndătinată pe care o colectivitate dată o repetă cu regularitate la același prilej, socotind-o justă și obligatorie", obiceiurile au fost adaptate și revigorate la/pentru noi contexte, fapt care le-a asigurat, de altfel, trăinicia (Ibidem, p. 34). Ele sunt, așa cum afirmă și Ernest Bernea, "acte necesare la nevoi actuale colective ce ne pun în contact cu o gamă întreagă de forme și sensuri" (Ernest Bernea, op. cit., p. 8). Actualitatea și contextualitatea sunt două noțiuni care definesc natura obiceiurilor, făcând parte din esența lor. Astfel, s-a criticat noțiunea, folosită uneori, de "supraviețuire" a faptelor culturale, pentru că, afirmă Claude Karnoouh, "o credință, un rit nu supraviețuiesc! Sau ele persistă în sânul unei culturi imuabile, sau ele se transformă modificându-și formele expresive, uneori semnificațiile în cadrul unei reorganizări totale a câmpului cultural" (Claude Karnoouh, **Rituri și discursuri versificate la țăranii maramureșeni. A trăi și a supraviețui în România comunistă**, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1998, p. 18).
Performarea obiceiurilor în ziua de azi este justificată de o "necesitate contemporană, pe deplin gândită și trăită de fiecare dintre actori" (Idem, pp. 18-19).
Odată cu studiile de sociologie din cadrul Școlii monografice a lui Dimitrie Gusti, "metodologia cercetării ritualurilor și credințelor populare se ridică pe o treaptă nouă" (Ion Cuceu, **Probleme actuale în studierea culturii,** Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2000, p. 29). Autorii acestei școli privesc obiceiurile "ca manifestări sociale, spirituale", cercetând satul "ca unitate profund structurată" (Idem, p. 30), dintr-o perspectivă integralistă. Cercetările lor relevă dimensiunile sociale ale obiceiurilor și ritualurilor, evidențiind "firele comune care se întrețes subteran în domeniile culturii populare" (Ovidiu Bârlea, **Folclorul românesc**, vol I, Editura Minerva, București, 1981, p. 16), cercetarea fiind concentrată asupra factorilor "economico-sociali (ocupații, profesiuni, grupări sociale, de vârstă, de sex, societăți tradiționale)", fiecare amănunt fiind important în revelarea sensului (Ion Cuceu, op. cit., p. 31).
Ștefania Cristescu-Golopența consideră gospodăria ca unitatea de bază a societății, toate acțiunile și tradițiile fiind canalizate înspre aceasta. Gospodăria este determinată de factori naturali externi (pământ), dar și de factori interni, de ordin spiritual ("sufletul generațiilor trecute", strămoșii). Ea este un fenomen social în sine, care include "manifestări economice, spirituale, juridice și politico-administrative" (Ștefania Cristescu-Golopența,**Gospodăria în credințele și riturile magice ale femeilor din Drăguș (Făgăraș)**, Editura Paideia, București, 2002, p. 34) proprii. Pentru buna existență a acestui microcosmos țăranul român practică diverse rituri și obiceiuri, pe care autoarea le descrie și le redă mai ales în cuvintele celor anchetați.

Aşe să pleacă
De gândeşti că are cioante în pântece.

Cin' să te mai stăpânească?
Câte văi, câte vâlcele
Cinci sute de potecele
Se plimba Radu pe ele,
Câți sunt p-aici tufaiori
Sunt tot d-ai mei frățiori,
Mă umbream vara la ei!
(Culeasă din Drăgășani, 2004)

3032

Radu Anghel

Verde frunza bobilor,
Sus pe dealul Grecilor,
Puterea pădurilor,
Mi-e staroste-al hoților.
La cel fag frumos din coastă
Șade Radu ca-ntr-o casă
Cu carabina pe masă,
Cu vedrița plină rasă.
Primăvara ce-mi venea?
Jos din fag că mi se da
Și din gură-așa-mi grăia:
- Legea ta de iarnă grea,
Mi-ai golit gentulița,
Mi-ai acoperit poteca.
Apoi cizme lepăda,
Cu opinci mi se-ncălța,
Cu opinci cu cataramă,
Nu-i bage potera samă.
Armele mi le lua,
De rugină le spăla,
D-o ploschiță mi-și avea,
D-o vadră și cinci oca
Și de vin că mi-o umplea,
În Pogoria cobora,
Trei dește-n gură băga
Ș-odată că-mi șuera,
O ceată de voinici venea,
Groși la ceafă,
Scurți la falcă,
Cu mustățile-nodate
Și-nodate-n varvarici,
Cum stă bine la voinici.
O dată mai șuera,

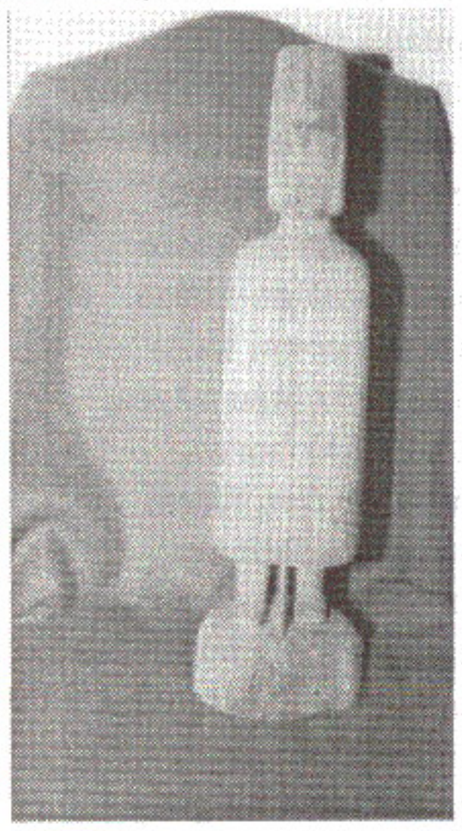

Altă ceată că-mi venea,
O ceată de voinicei.
Groşi la vână,
Buni la mână,
Bagă poterea-n izină.
O dată mai şuera,
Alta ceată că-mi sosea,
Voinicei de striinitate
Cu căciulile moţate,
Cu cizme de capră stearpă,
De şapte ani nefătată.
Ploschiţă că le-o scotea
Şi la băieţi le-o-mpărţea
Şi din gură le grăia:
- Să nu-mi veniţi mai devreme
Când duşmanii taie lemne,
Să-mi veniţi mai înserat
Când duşmanii stau la sfat,
Să mergem la popa Brat
C-a luat banii pe tocat;
D'-a tocat, de n-a tocat
Că săracii tot i-au dat.
Ei la popa că-mi mergeau.
Cu picioru-n uşe dau,
Din balamele-mi sărea,
Drept în patru se spărgea.
Popa acasă nu era
Că la denie era.
Dar Radu ce-mi făcea?
În biserică intra,
Viespescu când îl vedea
Către popa-aşa-mi grăia:
- Părinte, sfinţia ta,
Mai grăbeşte cu slujba,
Mi s-a scurtat viaţa
Şi-ncuie biserica,
Sărăcuţ de maica mea.
Dară Radu ce-mi făcea?
Pe Viespescu că mi-l lua
C-o frânghieoară-l lega
Scurt cu mâinile-ndărăt
De-i trozneau oasele-n piept.
Acas cu el că-mi mergea,
Bună sară că mi da:
- Bună sară, măi cocoane.
- Mulţumescu-ţi căpitane.
- Căpitanii sunt la târg,
Eu sunt Radu cel din crâng,
Mie nu-mi zi' căpitane
Şi vezi de ceva parale
De-ţi cumpără zilişoare.
Vorba-n samă nu-i băga.
Dară Radu ce-mi făcea?
Pistolul de la brâu trăgea,
O dată că-l slobozea,
Buşnigai de fum făcea,
Lumânarea se stingea,
Cocoana se spăria,
Lumânarea aprindea.
Mâna la chei că-mi punea,
La ladă că descuia
Şi din gură-aşa-mi grăia:

Henri H. Stahl (**Contribuţii la studiul satelor devălmaşe româneşti**, Editura Cartea Românească, Bucureşti, 1998), studiind fenomenul devălmăşiei în Ţara Vrancei, accentuează asupra fenomenului coeziunii spirituale a membrilor satelor devălmaşe, care, alături de vechile legi ale utilizării pământului, păstrează şi vechile obiceiuri (de exemplu, diverse ritualuri legate de construcţia casei).

Traian Herseni (**Forme străvechi de cultură populară românească,** Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1997), sociolog care a abordat teme de sociologie rurală dintr-o perspectivă multidisciplinară, care include şi etnologia, analizează ceata de feciori care se formează în decembrie şi care îndeplineşte funcţia colindatului în perioada sărbătorilor de iarnă. Prin analiza subtilă a fenomenelor sociale, rituale (colindatul şi jocul), dar şi literare, din care este format obiceiul, sociologul descoperă formele străvechi ale culturii Ţării Oltului.

Ion Ionică (**Dealu Mohului. Ceremonia agrară a cununii în Ţara Oltului**, Editura Minerva, Bucureşti, 1996) a realizat o exemplară monografie a obiceiului seceratului în Ţara Oltului, analizând exhaustiv obiceiul, incluzând şi o analiză minuţioasă a formelor lui rituale.

Din perspectivă etnologică, Ofelia Văduva analizează conceptul de dar în cultura populară română, care este considerat de Marcel Mauss ca un "fenomen social total" cu o valoare spirituală importantă. Gestul oblativ este analizat şi prin intermediul obiceiurilor şi riturilor oblative practicate (obiceiuri de nuntă, la naştere, pomana etc.), pentru că, "privit ca ritual, darul exprimă valori culturale străvechi"(Ofelia Văduva, **Magia Darului,** Editura Enciclopedică, Bucureşti, 1997,p.75).

O altă perspectivă asupra obiceiurilor este cea adoptată în antropologia culturală, ştiinţă în care, după modelul curentului simbolic, este necesar ca faptele culturale să fie explicate în termenii şi prin prisma celui care le performează. Clifford Geertz (Marie-Odile Geraud, Olivier Leservoisier, Richard Pottier, op. cit., p. 291) numeşte această abordare *emică*, conform căreia fiecare cultură trebuie interpretată în termenii săi proprii. La fel, Gail Kligman şi Claude Karnnouh descoperă perspectiva emică a obiceiurilor funerare şi a celor nupţiale.

Deoarece pentru a denumi faptele culturale care definesc modelul comportamental tradiţional literatura etnologică şi folcloristică a adaptat o terminologie specializată, este necesară o diferenţiere între nuanţele acestor noţiuni. Între termenii *obicei* şi *datină* se stabilesc de numeroase ori raporturi de identitate, fiind folosiţi sinonimic. Este necesară însă o delimitare a lor mai precisă.

O primă diferenţiere care a fost realizată de către Ernest Bernea, fiind luată în considerare şi de alţi cercetători (Mihai Pop, Alexandru Popescu, Romulus Vulcănescu), este cea între ariile de cuprindere a termenilor *datină* şi *obicei.* În dicţionarele limbii române termenii *datină* şi *obicei* sunt considerate ca fiind sinonime. În literatura de specialitate, în domeniul etnologiei şi folcloristicii, însă, fiind necesară o delimitare cât mai exactă a termenilor folosiţi, s-a realizat şi o diferenţiere a sferelor de acoperire ale celor două accepţiuni.

Ernest Bernea s-a ocupat de cei doi termeni încă din 1942, iar, mai apoi, într-un studiu mai aprofundat, reia tema în 1968, analizându-i în paralel.

Datina este ceva dat, un "lucru obiectiv şi exterior", în conţinutul său intrând "ideea de moştenire, adică de trecere între generaţii"; este "o *formă* socială, un chip al fiinţei colective" (Ernest Bernea, **Datină şi obiceiu**, în ***Revista Fundaţiilor regale***, nr. 4/aprilie 1942, Bucureşti, p. 86), fiind ceva stabil, având caracter de permanenţă.

Datina "este o formă conservatoare necesară" (Idem, p. 91).

Pentru alţi autori, cum este Mihai Pop, datina este "termenul general popular pentru tot ce se practică după anumite reguli de demult" (Mihai Pop, op. cit., p. 33), iar pentru Alexandru Popescu, datina este "un fond de cunoştinţe, obişnuinţe, credinţe, norme etc.", care sunt actualizate prin "diferite acte folclorice şi

---

Io la joc îs numa foc
Şi la lucru – ca butucu.

obiceiuri, considerate partea activă a culturii populare" (Alexandru Popescu, **Tradiții de muncă românești,** Editura științifică și enciclopedică, București, 1986, pp. 27-28)·

Obiceiul este, în primul rând, "deprindere colectivă, act repetat cu scopul de a conserva și îndruma viața socială" (Ernest Bernea, **Introducere teoretică la studiul obiceiurilor**, în ***Revista de etnografie și folclor***, tom 13, nr. 5, 1968, București, p- 380), spre deosebire de deprinderea individuală, care este obișnuința. Obiceiul este "un *act* social care actualizează într-un fel datinele și dă viață obștei de azi" (Ernest Bernea, **Datină și obicieiu**, art. cit., p. 86), cuprinzând în sfera sa ideea de *tradiție vie*. Prin obicei sunt actualizate datinile.

Datina este ceva stabil, "cu un caracter de permanență pe linie tradițională" (Ernest Bernea, **Introducere teoretică...,** art. cit., p. 381). **Obiceiul**, în schimb, are un caracter dual: este în același timp și stabil, căci face parte dintre formele tradiționale ale satului, dar este și instabil, căci "are *caracterul activ* de deprindere colectivă" (Idem, p. 381), care se adaptează noilor cerințe și este actualizat prin performare.

Pentru exemplificare, Ernest Bernea analizează două obiceiuri: în studiul din 1942 este exemplificat botezul, iar în studiul din 1968, nunta. Botezul este și datină ("*formă* de inițiere religioasă în ordinea vieții sociale, un element sau o treaptă în întregul rotunjit al rânduirii sociale"), dar este și obicei ("se împlinește printr-o *serie de acte și agenți*, de gesturi și formule, printr-un sistem întreg de comportări tipice al căror ritm și sens sunt comandate de rostul inițial al datinei însăși") (Ernest Bernea, **Datină și obiceiu**, art. cit., pp. 87-88). Nunta este o datină (e tot o formă de inițiere religioasă și socială), dar și obicei ("ea se împlinește, devine realitate *vie*, printr-o serie de acte semnificative și agenți, de atitudini, gesturi și formule" (Ernest Bernea, **Introducere teoretică...**, art.cit., p. 382), cerute de datina respectivă).

Între sferele celor două concepte nu este un raport de subordonare, nici unul de supraordonare, ci "este un raport de întretăiere și întrepătrundere, de coexistență" (Idem, p. 381). Actualizând anumite datini, obiceiul creează o stare de stabilitate în viața colectivității sătești.

Petru Caraman folosește termenul arhaic de ***datină*** pentru a analiza comparativ colindele și colindatul. Studiul său, ca primă încercare de sinteză temeinică în etnologie cu privire la obiceiul colindatului, analizează categoriile diverse ale colindelor, accentuând și folosul practic al acestuia.

Sistemul ritual al obiceiurilor conferă "tuturor un cadru comun de referință", făcându-i pe oameni încrezători în succesul acestora, în special pentru că ele sunt "sursa solidarității", o "topologie organizațională stabilă a relațiilor sociale ale satului și a identității"(Gail Kligman, **Nunta mortului. Ritual, poetică și cultură populară în Transilvania,** Editura Polirom, Iași, 1998, p. 195), cu atât mai eficiente cu cât sunt manifestări ale sacrului. În același timp, etnologii și antropologii care s-au preocupat de studierea accepțiilor obiceiurilor afirmă și mobilitatea acestora, observând două tendințe, una de conservare a formelor vechi și, alta, de înnoire a lor, care acționează concomitent, însă cu o intensitate diferită, în funcție de domeniul culturii populare (Mihai Pop, **Tradiție și înnoire în folclorul român contemporan,** în vol. I, Mihai Pop, **Folclorul românesc**, Ed."Grai și Suflet-Cultura națională", București, 1998, p. 67).

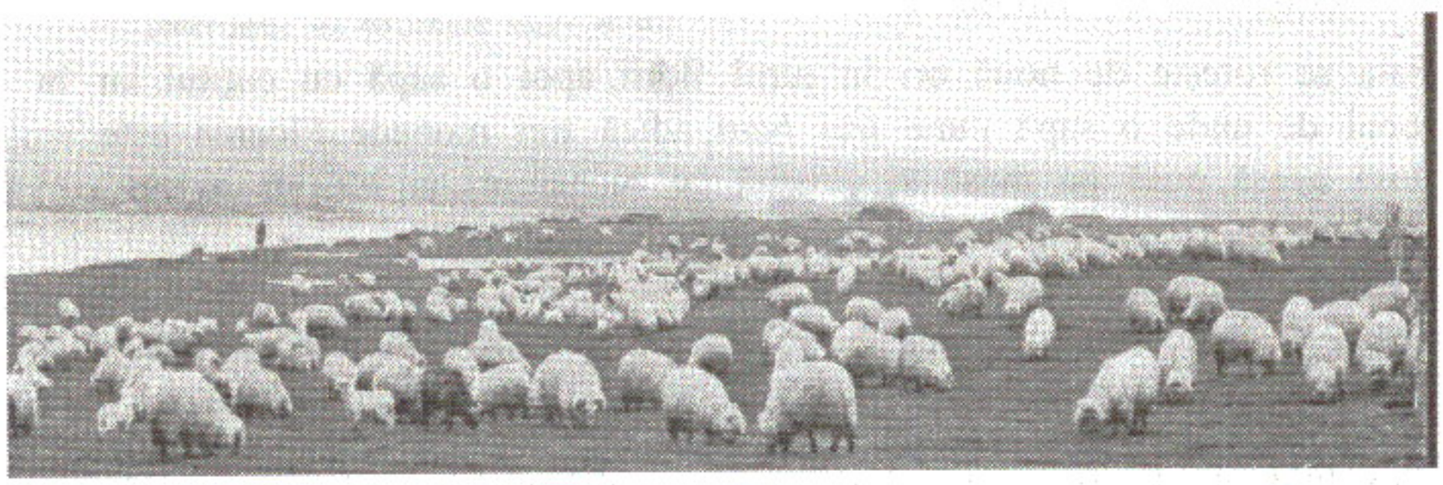

Andrei Fărcaș: Stână în Țara Chioarului, 1980.

Nu-mi da, Doamne, zile multe
Să-mi albească păru-n frunte,

Dă-mi, Doamne, mai puțintele
Să-mi tihnească traiu-n ele.

- Ia, Radule, cât ai vrea,
Numai să-i lași viața!
Șapte trăiști că mi-și umplea
Și pe cai mi le punea,
La căprar Ion mergea:
- Bună sară, căprar Ioane,
Nu ne găzduiești deseară?
- Nu vă găzduiesc desară
Că prea mi-ați venit devreme,
Când dușmanul taie lemne.
V-o fi văzut cineva,
Ce folos de starea mea
Și de haiducia ta!
Dară Radu ce-mi zicea:
- Ia, nu mă tot judeca,
Aprinde lumânarea,
Du-mă la hodaia mea
C-o să-ntinz ipingeaua
Și-o să-ți dau socoteala.
Lumânarea aprindea
Și de mână că mi-l lua,
La hodaie că-l ducea
Îpingeaua c-o-ntindea,
De gălbinași mi-o umplea.
Potera că-l coprindea.
La căprar Ion mergea:
- Bună sară, căprar Ioane,
Scoate-ne pe Radu-afară,
Dă l-ai găzduit aseară!
- Nu l-am văzut d-astă vară,
De când tot trecea călare
Cu mâinile pe pistoale.
D-un bicișor scotea,
De vreo patru ori că-mi da,
D-o fetiță mi-și avea,
Fata din gură-mi grăia:
- Căpitane Palade,
Nu mai bate pe tata.
Că Radu este colea!
Fata-n brațe că mi-o lua,
D-un icușar că mi-i da
Și la Radu că mergea:
- Dă-te, Radule, legat
Să nu te mai duc stricat,
Să-ți fac căruță din sat,
C-am ordin de la Domnie
Să-ți aduc capu-n tipsie.
- Nu poci să mă dau legat
Ca un mare vinovat,
Să-mi faci căruță din sat.
Nu sunt fomee cu conci
La poteră să nu poci,
Sunt voinic cu comănac,
Cu șapte poteri mă bat.
Curau gloanțe ca ploaia.
De Radu nu se lipea.
Un căprar de dorobanți
Făcu trei coșuri de sfanți
Și-n pușcă că le băga
Și din gură-așa zicea:
- Căpitane Palada,
Ori oi da,